

CODENAAM: SHIRLEY

Hoi. (Daar heb ik ongeveer een half uur over na moeten denken).

Hoi dus.

Een aantal weken terug riep ik heel enthousiast dat ik wel een column wilde schrijven voor de "Vluggertjes".

Leuk!

Leuk? Het zweet breekt me uit, want nu moet het en waar moet ik in godsnaam over schrijven?

"Hallo, ik ben Shirley en ik ga jullie vervelen met mijn dagelijkse beslommeringen."

"Hallo, ik ben een hoer met schrijversaspiraties, die nu de kans krijgt een stapje op de `serieus gekrabbel` - ladder te stijgen.

Mijn lezerspubliek beperkt zich tenslotte niet meer tot een hond (ik weet zeker dat hij 's nachts stiekem mijn dagboek leest) .

Vergeleken bij de meeste van mijn collega's ben ik zowel een laatbloeier als een groentje; ik ben 26 jaar en ik heb vorig jaar pas voor het eerst mijn prive- paradijsje opengesteld voor betalend publiek.

Dat begin..... tja, dat is wel met vallen en opstaan verlopen. In mijn eerste club liet ik me nog van alles wijsmaken. Ik moest bijvoorbeeld 5 dagen per week werken, want dat was overal zo en de bazin beweerde dat al haar regeltjes overal hetzelfde waren. Ik geloofde haar. Toch ben ik daar weggegaan om een onnozele ruzie.

Ik was pas 20 minuten op de kamer met een ' half-uurtje ' toen madam aan de trap stond te krijsen dat ik op moest schieten, er stond nog een klant op me te wachten. Ik riep terug dat ik nog 10 minuten had.

Toen ik beneden kwam, kreeg ik de huid volgescholden, de wachtende klant was een goed betalende man. Daar moest het " half-uurtje " maar plaats voor maken. **Bullshit!** Hij had net zo goed recht op datgene waar hij voor betaald had. Maar helaas had ik in ieder geval geen recht op een eigen mening.

De week daarop heb ik een andere club opgezocht. Bloednervus was ik; wat stond me nu weer te wachten? Via via had ik gehoord dat club E. geweldig moest zijn, je kon er wel Fl. 500,- per avond verdienen!

..... of helemaal niets, bleek later.

Ik had met geld gesmeten en niets gespaard, want ik wist niet beter of de verdiensten waren altijd en overal goed.

Dus niet!

Het werd december, januari, februari en ik was arm! Een arme hoer, daar had ik nog nooit van gehoord.

PANIEK!! Ik had me nog nooit zo verwaarloosd gevoeld, ik bedoel, je moet toch " Queen of the losers " zijn als je zelfs als hoer niets verdient? En niemand die me vertelde dat het een slappe tijd was, en al helemaal niet dat de beroemde club E. in populariteit drastisch gedaald was door een tekort aan meisjes vlak voordat ik kwam.

Maar goed, het beginnersteed is geleden (toch) en ik werk nu in een klasse privé-huis. Het is eigenlijk een kruising tussen een privé-huis en een club. Je kunt er behalve champagne geen alcohol krijgen en er wordt af en toe een warming-up aan de bar gedaan, maar het gaat allemaal wat vlotter dan in een club. Ook sluiten we eerder.

De verdiensten zijn hier heel goed, het is hartstikke gezellig en de baas is goud waard. (nee schat, ik zit niet te slijmen, omdat ik weet dat je dit gaat lezen.) Hij heeft niet alleen 200% controle over de hele zaak, maar hij is ook flexibel en altijd bereid je te helpen. Wat mij betreft blijf ik hier totdat ik te oud ben om de trap te beklimmen.

Tot zover mijn eerste onzekere schreden in de wondere wereld van de prostitutie.

Vanaf nu ga ik elke keer een stukje schrijven over mijn ervaringen zowel prive als in het werk. Leuke trieste, maffe ervaringen, zo van: " heb jij dat ook? " of, " wat ik nu weer meegemaakt heb! "

Zo kunnen we samen over een paar jaar nog eens nalezen hoe Shirley miljonair geworden is. (Ahum, dream on babe!)

Nou Ladies, ik zou zeggen:

" Fuck them! "

en tot de volgende " Vluggertjes "